

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 17.435 van 21 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat TOP loco advocaat J. HELSEN en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Het feitenrelaas luidt volgens de bestreden beslissing als volgt:
*“U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten en als tribe ‘Bangwa’ te hebben. Volgens uw verklaringen die u aflegde voor het CGVS, woonde u van bij uw geboorte in Kumba., Tijdens uw secundaire school woonde u zeven jaar in Menji in de ‘Lebialem-division’, waarna u weer naar Kumba keerde. In 2002 begon u te werken in de kledingwinkel van uw man X, waarmee u – op traditionele wijze – huwde op 6 december 2003. U werkte op de ‘Fiango’ markt te Kumba tot 2006 toen u naar Malabo in Equatoriaal Guinee verhuisde.
Uw man was lid van de Southern Cameroons National Council (hierna SCNC). Uzelf was sinds 2004 sympathisant van de SCNC. Op 6 november 2005 kwamen drie politieagenten aan het huis van u en uw man aankloppen. Ze vroegen naar uw man. U zei dat hij er niet was, waarop ze u opzij duwden en het huis binnengingen. De agenten arresteerden uw man en ze vertelden u dat hij één van de activisten was op een SCNC demonstratie op 1 oktober 2005. Hij werd in de gendarmerie van Kumba opgesloten waar hij 4 maanden bleef. Eén agent – Charles – die ook van Bangwa afkomstig was,*

zei op 1 februari 2006 dat hij wou helpen als u 700.000 CFA betaalde. Op 20 februari 2006 betaalde u het gevraagde bedrag. Op 4 maart 2006 kreeg u in uw winkel bezoek van twee agenten. Ze zeiden dat ze een aanhoudingsbevel voor u hadden en ze namen u mee naar de gendarmerie van Kumba. Men stelde er vragen over uw man. Diezelfde avond dwong men u een document tekenen waarvan u de inhoud niet kent en liet men u vrij. U ging naar huis en kreeg telefoon van uw man die zei dat hij in Abuja – Nigeria verbleef bij een vriend. Hij zei dat hij veilig was en dat u uw leven moest verder zetten. U bleef met hem communiceren via telefoon en SMS. 's Ochtends op 24 maart 2006 kwamen agenten bij u thuis met een huiszoekingsbevel. Ze doorzochten alles en vonden een document van uw man. Ze namen ook uw gsm mee en ze lazen de berichten van uw man die erop stonden. Ze zeiden dat dit was wat ze zochten en u werd geboeid meegenomen naar de gendarmerie van Kumba. Men zei dat u medeplichtig was aan de vlucht van uw man. Er werden u geen vragen gesteld, maar u werd vaak geslagen. U bleef geboeid aan handen en voeten opgesloten zonder een proces te krijgen. In april 2006 werd u 's nachts verkracht door drie agenten. In juni 2006 ontdekte u dat u zwanger was. Toen de verkrachters dit wisten, werd u nog harder aangepakt. U werd zwaar ziek en werd op 2 juli 2006 uit de cel geroepen. Men dwong u om een document te tekenen, daarna zei men u dat erin stond dat u uw man zou uitleveren aan de Kameroense overheid. U ging met een taxi naar het 'General Hospital' waar u 'mama', een vriendin van uw tante Helena, ontmoette. Ze belde uw tante, die nog dezelfde dag kwam. Uw tante had van uw man vernomen dat de politie met uw gsm berichten zond naar uw man met de boodschap om naar Kameroen te komen. Op 19 juli 2006 ontving u een telefoon van Charles – de agent die uw man hielp ontsnappen – die u vertelde dat hij een nieuw arrestatiebevel tegen u had zien liggen in het politiebureau, nadat men een lijst had gevonden van personen die bijdragen leverden aan de SCNC. Hij zei dat u moest vluchten, wat u ook onmiddellijk deed. Uw tante nam met u de bus naar Limbe waar jullie in het huis van Anna, een vriendin van uw tante, sliepen. De dag nadien zei Helena dat u naar Equatoriaal Guinee ging. Met behulp van een man die u aan een ticket hielp, nam u – zonder documenten bij te hebben – de boot naar Malabo (Equatoriaal Guinee). Eenmaal aangekomen, belde u Christina, de jongere zus van Anna. Ze kwam u ophalen en nam u mee naar haar huis in Malabo. U werkte daar in een kapsalon tot er op 6 december 2007 een gewapende overval gebeurde op de 'Commercial Bank'. De regering van Equatoriaal Guinee zei dat de overvallers Kameroeners waren. Hierop werden Kameroeners aangevallen. Men sloeg het kapsalon waar u werkte kort en klein, maar u kon vluchten. U wou naar het consulaat van Kameroen vluchten, maar de weg ernaartoe was reeds afgesloten. Daarop vluchtte u met de massa richting haven. Piero, de vriend van de eigenares van het kapsalon waar u werkte, bezorgde u een ticket voor de boot richting Kameroen. Er was geen identiteitscontrole aan de grens. Toen u op 7 december 2007 in Kameroen toekwam, ging u naar het huis van uw moeder. Op 9 december 2007 kwamen twee agenten het huis binnen en u werd gearresteerd. De agenten brachten u naar de gendarmerie van Kumba en transfereerden u diezelfde dag nog naar de gendarmerie van Buea. Men vertelde u dat u werd gearresteerd, omdat u wegliep en omdat u lid bent was de SCNC. U werd nooit ondervraagd. Op 31 januari 2008 moest u met andere gevangenen werken op een boerderij te Molyko. Eén van de wachters deed uw handboeien los en gaf u 500 CFA en een briefje waarop stond dat uw tante op u wachtte aan Mile 17. U vluchtte naar de plaats van afspraak toen u naar het toilet ging. U nam samen met uw tante Helena een taxi naar Emmanuel, een vriend van uw tante die in Douala woont. U bleef bij hem tot 7 februari 2008, tot Emmanuel u naar pastoor Mike bracht. Later kreeg pastoor Mike telefoon van Emmanuel die wist te vertellen dat de politie u was komen zoeken bij hem. Op 10 februari 2008 kwam uw tante Helena met een kleine zak bagage en ze nam u mee naar de luchthaven van Douala. U ontmoette er Abu, die u een Kameroens paspoort gaf en die met u meereisde tot België. U kwam op 11 februari 2008 toe in Brussel, waar u dezelfde dag nog asiel aanvraagde. Een week nadat u in België toekwam, werd uw tante Helena gearresteerd in het huis in de Paradise Street en kwam men u daar nog tweemaal zoeken.”

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“(...) U verklaarde niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren, omdat u vervolging vreest door de overheid omwille van het lidmaatschap van uw man en uw financiële steun aan de SCNC, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst heeft u de betrokkenheid van u en uw echtgenoot bij de SCNC niet aannemelijk weten te maken.

Toen de dossierbehandelaar u vroeg welke activiteiten uw man juist deed voor de SCNC, gaf u aan dat hij de vlag hees, posters ophing en zoveel meer, maar dat u het niet juist weet. Waar en wanneer uw man de vlag hees weet u al evenmin, omdat u niet naar de activiteiten ging. Wie uw man de opdrachten gaf, bleek u ook niet te weten, maar u dacht dat het ‘de partij’ was die hem de opdrachten gaf. Verder gaf u aan dat Mr. Simplicie en Mr. Duplex, beiden leden van de SCNC, vaak naar uw huis kwamen – u weet niet hoeveel keer – en dat ze dan weg gingen met uw man, maar u weet niet waarheen ze gingen. Toch wist u dat Mr. Simplicie en Mr. Duplex, beiden leden van de SCNC waren, omdat uw man het vertelde (gehoor 1 CGVS, p.9-10). Met betrekking tot de 1 oktober-viering van 2005, gaf u aan dat u niet wist of uw man op 1 oktober 2005 een specifieke taak te doen had, omdat hij ‘veel doet’ (gehoor 1 CGVS, p.7). Dit is bijzonder merkwaardig omdat u verklaarde dat u ter voorbereiding van diezelfde 1 oktober-viering van 2005 uw enige activiteit ooit voor de SCNC deed (gehoor 1 CGVS, p.7-8-9). Men zou dan ook verwachten dat u –precies omwille van uw persoonlijke betrokkenheid bij deze 1 oktober-viering- toch op de hoogte zou zijn van hetgeen uw echtgenoot die dag aan activiteiten vervulde. U verklaarde dat u ter gelegenheid van de 1 oktober-viering van 2005 thuis eten klaarmaakte voor deelnemers aan de mars. U stelde aanvankelijk dat u het eten nadien zelf naar het huis van de president -Taku Sylvestre- bracht, waarna u naar uw winkel ging en deze openhield (gehoor 1 CGVS, p.7-8-9). Later verklaarde u echter dat het uw man was die het eten naar het huis van de president bracht (gehoor 2 CGVS, p.14). Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, dat de SCNC opriep om alle winkels en markten gesloten te houden op 1 oktober 2005. Men kan verwachten dat u als supporter van de SCNC en vrouw van een actief lid van de SCNC, gehoor geeft aan deze oproep en dus niet de winkel zou openhouden, zoals u nochtans beweerde (gehoor 1 CGVS, p.9).

Toen de dossierbehandelaar u vroeg of er op 30 september 2005 een speciale SCNC-activiteit plaatsvond, gaf u aan dat er toen werd besproken hoe de 1 oktober-viering eruit zou zien (gehoor 2 CGVS, p.14). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat de planning aangeeft dat er op 30 september 2005 een opkuis campagne zou plaatsvinden en dat er inkopen zouden gebeuren ter voorbereiding van de 1 oktober-viering. Verder bent u er niet van op de hoogte of er leden van de SCNC vóór 1 oktober 2005 werden gearresteerd (gehoor 2 CGVS, p.14) en weet u evenmin wat er in

juli 2005 in uw woonplaats Kumba gebeurde betreffende de SCNC (gehoor 2 CGVS, p.14). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat er op 10 juli 2005 32 militanten van de SCNC gearresteerd werden bij een meeting in de residentie te Fiango, Kumba van Taku Sylvestre, nota bene de man die u beweerde van eten te hebben voorzien op 1 oktober 2005 (cf. supra). Uw onwetendheid met betrekking tot de bijdrage van uw man aan de 1 oktober-viering van 2005, hogervermelde incoherenties over wie op die dag eten bracht naar Taku Sylvestre, uw onwetendheid over de planning van de SCNC op 30 september en 1 oktober 2005 en uw onwetendheid over de arrestatie van een aanzienlijk aantal SCNC-militanten in uw woonplaats Kumba enkele maanden vóór 1 oktober 2005, ondermijnen de geloofwaardigheid van de betrokkenheid van u en uw man van de SCNC.

Verder gaf u aan dat toen uw man in Nigeria zat, hij u een SMS zond met de vraag om 'al zijn documenten te nemen en ervoor te zorgen dat niemand ze vond'. U weet echter niet welke documenten dit zijn, omdat u de kast met documenten van uw man nooit opendeed (gehoor 1 CGVS, p.14). Deze verantwoording voor uw onwetendheid is niet overtuigend, omdat men toch zou verwachten dat u de waarschuwing van uw echtgenoot ernstig zou nemen en –uit veiligheidsoverwegingen- de documenten meteen uit uw woning zou hebben verwijderd.

Daarnaast stelde u een reeks handelingen die uw 'vrees voor vervolging' verder ondermijnen.

Zo verklaarde u Kameroen uit 'vrees voor vervolging' te hebben verlaten voor Equatoriaal Guinee toen u in juli 2006 van agent Charles vernam dat er een arrestatiebevel voor u was opgemaakt (gehoor 1 CGVS, p.19 en gehoor 2 CGVS, p.2). U vestigde zich daar in Malabo (gehoor 2 CGVS, p.2). Op 6 december 2007 – toen men Kameroeners aanviel in Equatoriaal Guinee –vluchtte u naar de overheidsgebouwen van Kameroen te Malabo (gehoor 2 CGVS, p.4). Gelet op de waarschuwing die u op 19 juli 2006 kreeg van Charles, namelijk dat hij een nieuw arrestatiebevel tegen u zag liggen in het politiebureau en dat u moest vluchten (gehoor 1 CGVS, p.18), en gelet op het gevolg dat u gaf aan deze waarschuwing, namelijk onmiddellijk Kameroen ontvluchten naar Equatoriaal Guinee (gehoor 1 CGVS, p.21), is het erg bevreemdend dat u uitgerekend naar een overheidsgebouw van Kameroen zou zijn gevlucht. Bovendien gaf u aan dat u daarna ook nog terugkeerde naar Kameroen, het land dat u eerder ontvluchtte uit 'vrees voor vervolging'. De verantwoording die u hiervoor gaf, met name dat er geen tijd was om te denken en dat de overzetboten naar Kameroen klaar lagen en dat het uw enige kans was (gehoor 2 CGVS, p.5) is niet afdoende. Zo kon u bijvoorbeeld binnenblijven tot de algemene toestand in Equatoriaal Guinee verbeterde of kon u wachten op een boot naar een ander land zoals Nigeria. Terugkeren naar het land waar u beweerde te worden gezocht, getuigt niet van een vrees voor vervolging. Bovendien verklaarde u vreemd genoeg dat u bij aankomst in Kameroen 'geen keuze had, dat u naar uw moeders huis moest' (gehoor 2 CGVS, p.6), terwijl men toch eerder zou verwachten dat u zich eerst op een –voor de autoriteiten- minder voor de hand liggende plaats zou vestigen. U verklaarde verder dat u in het huis van uw moeder bleef tot u op 9 december 2007 werd gearresteerd toen u aan het kuisen was in de zitkamer (gehoor 2 CGVS, p.6). Bovenstaande vaststellingen getuigen niet van een vrees voor vervolging.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde geboorteakte, toont uw identiteit aan, die niet in twijfel getrokken wordt. De door u neergelegde brief van Manga Christina spreekt erover dat er niets geweten is over uw tante, dat uw broer angstig is om opgepakt te worden en dat u niet mag terugkeren naar Kameroen. De brief kan bezwaarlijk als een objectieve bron worden beschouwd temeer daar u als 'my sister' wordt aangesproken, wat op een nauwe band wijst. U legde geen documenten voor om uw reisweg te staven."

3.2. Verzoekster voert aan dat de Commissaris-generaal de familiale context van een gezin in Kameroen uit het oog heeft verloren bij de beoordeling van haar kennis omtrent de activiteiten van haar echtgenoot voor het SCNC. Hij zou haar bewust niet van alle activiteiten op de hoogte hebben gebracht omwille van de ongelijkheid tussen man en vrouw en omwille van de mogelijke gevolgen die de betrokkenheid van verzoekster met zich mee zou brengen. Verzoekster stelt dat het correct is dat de SCNC de winkeliers verzocht om op 1 oktober te sluiten, doch voert aan dat zij geen dragend lid was van de partij en dat er brood op de plank moest komen. De winkel van haar echtgenoot zou wel gesloten zijn geweest, doch vele andere winkels niet.

Verzoekster meent verder dat uit de bewoordingen van het gehoorverslag niet kan worden afgeleid dat zij zou hebben beweerd dat zij zelf het eten naar het huis van de president bracht.

Dat ze niet op de hoogte is van de activiteiten die gepland waren op 30 september 2005 wijt zij aan de tijd die ondertussen passeerde. Het is volgens haar niet onmogelijk dat de "clean-up campaign" enkele dagen eerder plaatsvond aangezien de week voor 1 oktober elk jaar anders is en elke lokale afdeling een eigen agenda heeft. Verder zou haar antwoord in dit verband niet in tegenspraak zijn met de informatie van het Commissariaat-generaal. Als toenmalig niet-lid kan van haar ook niet worden verwacht dat de juiste omschrijving in het programma kent.

Volgens verzoekster kan uit het feit dat zij niet op de hoogte was van de arrestatie van 32 personen in juli 2005 in Kumba niet worden afgeleid dat zij weinig weet van het SCNC aangezien men geen verdere vragen stelde noch aandrang. Deze onwetendheid zou te verklaren zijn door het feit dat zij geen lid was, er met de regelmaat van de klok arrestaties gebeuren in Kumba en deze feiten zich drie jaar geleden voordeden.

Inzake het beroep dat verzoekster deed op de Kameroense autoriteiten in Equatoriaal Guinee stelt ze dat het haar de enige plek leek waar ze naartoe kon, gelet op het iminent gevaar. Volgens haar is het bovendien niet evident dat men zonder meer op zoek gaat naar een persoon bij de familieleden.

Verzoekster legt een kopie van een attest van de vice- voorzitter van het SCNC voor waarin volgens haar al haar verklaringen worden bevestigd. Zij wijst erop dat er geen tegenstrijdigheden in haar relaas werden aangetoond.

Zij legt tevens een medisch attest voor aangaande de littekens die aan haar onderbenen.

3.3. De Raad merkt op dat verzoekster geen begin van bewijs bijbrengt omtrent haar reisweg, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor haar geloofwaardigheid.

Verzoeksters algemene verwijzing naar de verhouding tussen man en vrouw binnen het gezin in Kameroen vormt geen afdoende verklaring voor de door de bestreden beslissing vastgestelde onwetendheid over de concrete activiteiten van haar man voor het SCNC, te meer daar zij zelfs niet kan preciseren welke taken haar man had op de 1-oktoberviering van 2005, een activiteit waarbij zij volgens haar verklaringen tevens persoonlijk betrokken was.

De bestreden beslissing merkt verder terecht op dat verzoekster niet op de hoogte was van de arrestatie van 32 SCNC-militanten in juli 2005 in residentie van Taku Sylvestre, de man waarvoor zij overigens op 1 oktober 2005 zou gekookt hebben, en niet kon zeggen of er vóór 1 oktober 2005 SCNC-leden waren gearresteerd. Een dergelijk gebrek aan kennis kan niet verklaard worden door een verwijzing naar het tijdsverloop tussen deze gebeurtenissen en het gehoor, noch door het feit dat er regelmatig mensen worden gearresteerd in Kumba.

Aangaande verzoeksters tegenstrijdige verklaringen omtrent haar betrokkenheid bij de 1 oktoberviering van 2005, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing uit het gehoorverslag wel degelijk correct kon afleiden dat zij aanvankelijk verklaarde het eten zelf naar het huis van de president te hebben gebracht, terwijl zij naderhand stelde dat haar echtgenoot het eten wegbracht. Er werd haar immers gevraagd: *"Wat moest u doen? (...) "Waar?"* waarop verzoekster antwoordde; *"Rijst en planten koken. (...) Kookte in m'n huis en bracht naar huis president"* (administratief dossier, stuk 9, p.8), hetgeen niet voor interpretatie vatbaar is. Hoewel verzoekster geen dragend lid zou zijn van het SCNC, acht de bestreden motivering het bovendien terecht merkwaardig dat zij, als beweerd sympathisant en echtgenote van een

actief SCNC-lid, geen gehoor gaf aan de oproep van het SCNC om die dag alle winkels gesloten te houden.

Dat verzoeksters verklaringen omtrent de activiteiten op 30 september 2005 niet overeenstemmen met de informatie in het administratief dossier (stuk 18: "landeninformatie", nr. 1) kan geenzins worden rechtgezet door opnieuw te verwijzen naar het feit dat de gebeurtenissen dateren van drie jaar geleden en al evenmin door de beweringen en vermoedens die zij uit met betrekking tot de lokale afdelingen. De Raad volgt verweerder waar deze benadrukt dat uit voormelde informatie immers blijkt dat de planning voor de 1 oktoberviering reeds vaststond, terwijl er volgens verzoekster toen pas besproken werd hoe de volgende dag er zou uitzien.

Van iemand die verklaart haar land van herkomst te zijn ontvlucht uit vrees voor vervolging omwille van haar betrokkenheid bij het SCNC mag redelijkerwijs verwacht worden dat zij hierover duidelijke, gedetailleerde en coherente verklaringen aflegt en over enige kennis beschikt omtrent de gebeurtenissen binnen deze beweging, minstens met betrekking tot de activiteiten waarbij haar echtgenoot en zijzelf betrokken waren. De bestreden motivering hieromtrent, welke pertinent is en steun vindt in het administratief dossier, blijft derhalve onverminderd overeind.

Gelet op het voorafgaande slaagt verzoekster er niet in haar vermeende betrokkenheid, alsook die van haar echtgenoot, bij het SCNC aannemelijk te maken.

Daargelaten de vraag of verzoekster al dan niet op afdoende wijze haar betrokkenheid bij het SCNC kon aantonen, merkt de bestreden beslissing pertinent op dat de ernst van haar voorgehouden vrees voor vervolging door de Kameroense autoriteiten fundamenteel ondermijnd wordt door het feit dat zij haar toevlucht zocht tot de Kameroense overheidsgebouwen toen zij zich bedreigd voelde tijdens haar verblijf in Equatoriaal Guinee en ze dezelfde dag nog terugkeerde naar Kameroen, waar ze bovendien in het huis van haar moeder verbleef, hetgeen moeilijk te rijmen valt met haar verklaring dat ze in juli 2006 haar land van herkomst zou zijn ontvlucht uit vrees te worden gearresteerd, nadat iemand haar had ingelicht dat er een arrestatiebevel tegen haar was uitgevaardigd. Verzoeksters argument dat het niet evident is dat men haar zou zoeken bij een familielid overtuigt geenzins. Ook op dit punt blijft de bestreden motivering aldus staande en wordt zij door de Raad overgenomen. Aangaande de bijgebrachte kopie van een attest van de vice-voorzitter van het SCNC, dat in de titel vermeldt dat het is opgesteld ter ondersteuning van verzoeksters asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat politieke getuigschriften op zich geenzins voldoende zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Ze hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde. Ten overvloede kan worden opgemerkt dat uit het document blijkt dat, hoewel 8 augustus 2008 staat vermeld als faxdatum, het werd opgesteld op 29 juni 2008, waarbij verweerder terecht wijst op het feit dat verzoekster tijdens het gehoor van 3 juli 2008 geen melding maakte van stukken die eventueel nog zouden toegevoegd worden, ook niet toen het haar uitdrukkelijk werd gevraagd (administratief dossier, stuk 4, p. 15).

Het bijgevoegde medisch attest vormt geen bewijs van de omstandigheden waarin verzoekster de vastgestelde littekens zou hebben opgelopen.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoekster betoogt dat er geen redenen voorhanden zijn om haar de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Bij een terugkeer zou verzoekster onderworpen worden aan foltering en onmenselijke en vernederende omstandigheden, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

4.2. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade

bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is.

Verzoekster steunt zich voor haar vraag om subsidiaire bescherming op geen andere elementen dan deze welke de grondslag vormen van haar asielrelaas. Voor het overige kunnen er in het administratief dossier geen elementen worden ontwaard die wijzen op het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Derhalve kan aan verzoekster, haar ongeloofwaardige verklaringen mede in acht genomen (zie sub 3.3), de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 21 oktober 2008 door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. A. DE POOTER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.